

2. történet

Írta: Szarvas Eliza, Zsolnai Lilla, Lőrinczi Sabina, Lázár- Kiss Boróka

Az aranykoporsó

A mai nap kicsit más volt, mint egy megszokott iskolai nap: a 8. A osztály kirándulni ment. A busz gyorsan haladt a Balaton felé, a diákok meg izgatottan várták, hogy végre elérjenek a szállásra. Amikor megérkeztek, egy RÉZTÁBLA A KAPU ALATT fogadta őket, melyre a panzió neve volt begravírozva: A KINCSES SZIGET. Mindenki nagyon kíváncsi lett a név láttán, de nem tudták, mire számítsanak.

Miután lepakolták csomagjaikat VERA, a magát KŐRÖSI CSOMA SÁNDORnak nevező Sanyika, illetve SZEGÉNY SUDÁR ANNA elindultak, hogy felfedezzék a fura szállodát, annak ellenére, hogy kísérő tanáruk, MUSKÉTÁS TANÁR ÚR megtiltotta, hogy bárhová is elmenjenek. Maguk sem tudják hogyan, de valahogy a pincébe keveredtek. Nem akartak visszamenni a szobába, ezért a pince legvégén található ajtó felé vették az irányt. Furcsa egy ajtó volt ez, színes díszekkel, faragott mintákkal és SELYEM bevonatú kilinccsel. Az ajtó A TITKOS KERTbe vezetett. A kert teljesen zöld volt. A szegénység, a túl meleg nem érte el ezt a kertet. Mintha itt semmiféle baj, gonoszság nem létezett volna.

- Az ELVESZETT PARADICSOM, amiről a könyvekben olvastam!- kiáltotta Sanyika. Elindultak; egyre messzebb haladtak a biztonságot jelentő ajtótól és a világtól, amit eddig ismertek. Lassan mentek, félve néztek mindenfelé. Egy óra gyaloglás után, elértek egy barátságosnak tűnő tisztásra. Egészen addig teljesen nyugodtnak tűnt minden, amíg meg nem pillantották A KIS HERCEGET A HÓGÖMB FOGSÁGABAN. A kis herceg rimánkodott segítségért, hiszen nyaralása, melyet erre a furcsa helyre tervezett, KÉTÉVI VAKÁCIÓra hosszabodott.

- Két éve itt vagy? - akadt ki Anna.
- Igen, magam sem így terveztem, de AZ ÉLET JÁTÉKA néha ilyen. Furcsa humora van.
- Miért mondod MOST ezt?
- Miért? Hát mert a bosszú igazán erős fegyver. Kölcsön vettem RONJA, A RABLÓ LÁNYÁtól a 35 KG REMÉNYt és A TIZENNÉGY KARÁTOS AUTÓját. Erre a kisasszony bezár engem ide. Kiszökni nem tudok két éve. Segítsetek, kérlek!
- Várj egy keveset. -kiáltotta Vera.

Kerestek valamit, amivel be tudják törni a hógömb búráját. Lehúzták fapapucsait, amit a kertbe való belépéskor kaptak, de nem is vették észre. Összetörték a búrát, a kis herceg pedig kiszabadult.

- Köszönöm kedvességeteket. Hálám jeléül elmondom nektek, hogy a kert egyik legnagyobb értéke az ARANYKOPORSÓ, abban van az igazi kincs.
- Akkor te miért az autót és a reményt loptad el? - kérdezte Anna.
- Azokkal akartam eljutni az aranykoporsóig, de mint látjátok nem sikerült, és most már inkább látogatnám meg testvéremet, A BOLDOG HERCEGET, mintsem elindulnék ilyen dolgokat kutatni. De elmondom nektek azt, amit nekem A SZECSUÁNI JÓ LÉLEK, AZ ALKIMISTA mondott. Először el kell jutnotok a kert közepébe, ami innen egy napi járásra van. Utatok során akadályokat kell leküzdenetek. Ott majd megtaláljátok a koporsót, benne a sok kinccsel. Sok sikert!
- Miért menjünk a szava után? - húzta fel a szemöldökét Anna. - Nincs semmi értelme, nekünk nem kell a pénz vagy a kincs. És azt sem tudjuk bizonyítani, hogy a herceg igazat mond.
- Ne már. Nincs veszteni valónk. Ha igazat mond, akkor a kincset megtartjuk az osztálynak, ha meg nem mond igazat, legalább nem hallgatjuk KONZERV KONRÁD

menőzését addig, amíg itt vagyunk. - utalt nagyképű osztálytársára Sanyi, aki egyre inkább az idegeire ment.

- Rendben van, legyen - egyezett bele Anna.

Észre sem vették, hogy időközben Vera már elcsatangolt valamerre. Miután meghallotta, hogy merre van az aranykoporsó, elindult felderítő útra, hogy egyszerűbbé tegye társainak és magának is a feladatok megoldását. Arra viszont, amit most látott, maga sem készült fel. Alig néhány 20 méterrel odébb máris első feladatukkal találta szembe magát: A FEHÉR TIGRISSEL. Hiába próbált segítségért kiabálni egy hang sem jött ki a torkán, amikor a rémes állat rá akarta vetni magát. Semmit nem lehetett látni, hallani vagy érezni. Csak sötétség volt. Semmi egyéb. Legalábbis Vera nem érzékelt semmit. Fájt a feje az eséstől, amit akkor kapott, amikor a tigris ráugrott. Úgy érezte, hogy ő AZ OSZTÁLY VESZTESE. Ki se tudta védeni, el se tudott futni, pedig karatézik, és ő az osztály legjobb sportolója, de így is leterítette egy tigris. Reménykedett, hogy Anna és Sanyika hamarosan rátalálnak, de még maga se tudta, hogy merre van.

Anna és Sanyi kétségbeesetten keresték Verát, de mintha a föld nyelte volna el. Fél órája keringtek össze vissza a környéken, de semmi nyomot nem találtak, ami arra utalt volna, hogy Vera itt járt. Sanyi épp feladta, amikor egy hangot hallottak:

- Drága barátaim. Miért keseregtek ennyire, amikor engem láttok. Nem tudjátok, ki vagyok? Én vagyok STANLEY, A SZERENCSE FIA. És tudom kit és mit kerestek. A barátotokat, akit a tigris vitt el. Én segíthetek nektek, de a tervért cserébe el kell hoznotok nekem AZ ÉNEKLŐ KUTYÁT a tigris tanyájáról.
- Köszönjük, megpróbáljuk elhozni a becses kincset. Mi lenne a tanács? - kérdezte Sanyi.
- Óvatosan lopózzatok be a kert sűrű részébe, majd valamelyikőtök álljon ki egyedül, a másik pedig egy hálóval fogja meg a társára leselkedő tigrist.
- És honnan szedjünk hálót? - kíváncsiskodott Anna.
- Menjete le a tengerhez! Ott találtok.

Félve, hogy barátjuknak baja esik, Anna és Sanyi elindultak a tengerhez. Nem kellett sokat menniük, máris megláttak egy szakállas alakot, hálóval a kezében, amint épp a hajójába száll be.

- Már csak ez hiányzott. AZ ÖREG HALÁSZ ÉS A TENGER - kiáltotta Sanyi.

Valószínűleg túl hangosra sikerült a kiáltás, mert érkezett is halász válasza:

- Ennek az öreg halásznak neve is van, mégpedig INFERNO. Mit akartok? - kérdezte mérgesen.
- Esetleg kölcsön tudna adni egy hálót nekünk? - kérdezte félénken Anna. - Szükségünk lenne rá, hogy ki tudjuk szabadítani a barátnőnket a tigris fogságából.
- Irgalmaz Uram és VIDD HÍRÉT AZ IGAZAKNAK! (Ekkor Sanyi furcsán megnézte Annát, hogy mégis micsoda felkiáltás ez, mivel életében nem hallotta.) Miféle ötletek meg nem fordulnak a mai fiatalok fejében! BEZZEG AZ ÉN IDŐMBEN, ilyenek meg nem fordultak a fejekben.-gondolta.
- Segítünk halászni! -ajánlotta Anna, mielőtt az öreg felsorolta volna az összes létező csodálkozást meg szidalmat, amit ismert.
- Szó sem lehet róla, még a végén belefulladás a vízbe!
- Higgye el, nem lesz veszesebb mint az ADVENT A HARGITÁN! - mondta Sanyi. - Elbirkózunk ezzel is!
- Legyen, de hogyha valami bajotok lesz, nem vállalok felelősséget. Ha kijövünk, kölcsön adom a hálót! Beszállás! Gyerünk drága GALILEI, szeld a habokat!

Néhány órás halászat után, Inferno bácsi megfordította a hajót a part felé. Igazából jól teljesítettek a gyerekek, még akkor is, ha a fiú néhányszor kihajolt a hajóból (ki tudja miért). A halász azt gondolta, élvezi, hogy JÁNOS VITÉZt játszhat. Elég sok halat fogtak, elég lett volna a GÉZENGÚZOKNAK AZ ALPOKALJÁN is. Nem szívesen adta a halász a hálót, de becsületes ember volt, tartotta az adott szavát.

Sanyi és Anna futottak vissza a dzsungelnek kinéző kertrészbe. Habár a terv kivitelezhetetlennek tűnt, ennek ellenére neki kellett fogni. Eldöntötték, hogy Anna lesz a "csali", Sanyi pedig ledobja a hálót. Eddig nem is volt probléma, de amikor a tigris megjelent, mindketten megijedtek. Szerencsére Sanyit nem hagyta el a lélekjelenléte, és az ugrás közben lévő tigrist elkapta! Gyorsan elindultak abba az irányba, ahonnan a tigris érkezett, mielőtt az hatalmas körmeivel elszakítja a gyöngye hálót. Szerencsére hamar megtalálták Verát a közelben, aki épp szökni készült a tigrislakból. Gyorsan visszafordultak az éneklő kutyaért, de Vera emlékezete nem csalt: ilyen állatot nem látott. Végül is jobb híján A SÁTÁN KUTYÁJÁT hozták magukkal Stanleynek, hogy valahogy meg tudják hálálni a tanácsot.

- Csak ezt hoztátok? Nem ezt kértem ti hitvány gazemberek. Ennyi jár csak AZ ORSZÁGÉPÍTŐnek? Mert ugye tudjátok, hogy én vagyok a kert létrehozója!
- Szerencse fia ne hazudj mindenféleképpen! Elégedj meg azzal amid van, és ne pályázz olyan címre, ami nem is a tiéd! - torkolta le egy magas, szikár férfi!
- Ahogy óhajtja A GÓLYAKALIFA úr. Már itt se vagyok.
- Bocsássatok meg neki, ilyen a természete. - mondta az úr, akit gólyakalifának neveztek. Menjetek békével barátaim, találkoztam a kis herceggel ő mesélt rólatok. Legyetek szerencsések, ha már nekem nem sikerült a kincset megtalálni. Készüljetez viadalra, mert ARANYSÁRKÁNY őrzi a kincset!
- Köszönjük! - zengte egyszerre a három gyerek.

Kicsit tovább haladtak, de Anna megtorpant.

- Biztos tovább akarunk menni? Nem akarok több kalandot mára.
- Gyere, Anna. Nem lesz baj, mások is túléltek, láttad. - erősködött Sanyi, akinek egyre jobban tetszett ez a világ.
- Talán Annának igaza van. ELŐTTEM AZ ÉLET, nem akarom itthagyni a fogam. - szólt közbe Vera is, akinek meg elég volt a tigristámadás.

Sanyi épp válaszolni akart valamit, ekkor azonban egy árnyék repült fölöttük el. Ideje se volt felfogni mi történik, csak arra lettek figyelmesek, hogy repülnek. Egy barlangba találták magukat. Összekötözve. Az aranykoporsóval szemben. A sárkány lábainál.

- Azt hittétek túljárhattok MOMO eszén. El akarjátok lopni a kincset? Sok sikert, mert innen el nem mentek soha. Hahaha.
- Veszélytelen? Hm, Sanyi? - kérdezte Anna
- Jól van, azt hittem csak viccelnek.
- Jaj, persze. Neked minden csak vicc. - orrolt Vera.
- Csend legyen, pihenni akarok, és elegendő van a dumás emberfajzatokból. - ordította a sárkány.

Néhány perc után a sárkány horkolása hallatszott. Sanyi suttogva szólt:

- Halljátok? Ha utálja a beszédet, próbáljunk meg beszélgetni jó hangosan, ha felkel, hátha elege lesz belőlünk és kiadja az utunkat.
- Persze, vagy megperzsel - akadékoskodott Anna. - Remek ötlet volt idejönni Sanyi. Elegendő van!
- Csendet! - ordította Vera. - Most már nekem is elegendő van az örökös vitáimból. Inkább azon törjétek a fejeteket, hogy lehetne innen megszökni. És valami használható ötlet legyen!
- Az enyém az. Mi veszteni valónk van vele? - kérdezte az egyetlen fiú.
- Az, hogy nem tudjuk, hogyan reagálna rá. - válaszolt Anna.
- Na, ide hallgassatok. Mivel össze vagyunk kötve, próbáljunk meg együttműködni. Keressetek valami hegyes tárgyat, és ugráljunk el oda! - vette át a szót Vera.

Addig keresgéltek, míg egy balta pengéjét kiszemelték a sok lom közül. Hosszú munka árán, kúszva, ugrálva elmentek a pengéhez, hogy szétvágják a köteleket.

- Futás! - kiáltotta Anna.

- Nem, ha eddig eljutottunk, menjünk a kincshez. - ellenkezett Sanyi.

Hiába próbálták a lányok visszatartani, ő elindult a koporsó felé. Felfeszítette a fedelét (sok erőlködéssel), de nem talált benne semmit. Csodálkozva fordult meg:

- Ebben nincs semmi!
- Na látod, milyen feleslegesen kevertél bajba! - vitatkozott Anna.

Ekkor felébredt a sárkány, és hatalmas lépteivel megindult feléjük! Mindenki megdermedt!

- Gratulálok ifjú gyermekek! Eljutottatok ideig! Az igazi kincs nem ebben a koporsóban van, hanem bennetek. Az igazi kincs a bátorság, barátság és a csapatmunka közös ereje. Az úton szerzett tapasztalatok! Békével elmehettek!
- Ezt nem hiszem el. Végig itt volt az orrunk előtt, és nem vettük észre a kincset! - ámult Vera.
- És még életben is vagyunk! Látjátok? - mondta Sanyi. - Ne féljete, amíg engem láttok!
- Persze, persze. De azért ismerd el, hogy te is féltél! - replikázott Anna.

Ilyen és ehhez hasonló beszélgetések folytak a három gyerek között, amíg vissza nem értek a pinceajtóhoz. Kicsit bánatosan ugyan, de visszaléptek a megszokott világba, ahol nem sárkányokkal és tigrisekkel kell megküzdeni, csak a tanárok szigorával és osztálytársaik hülye beszéléseivel.

Már előre féltek Muskétás tanár úr megjegyzéseitől és büntetésétől, de tudták, hogy igazából sokkal jobban telt az elmúlt néhány óra (hisz náluk csak annyi telt el), mint a szobában gubbasztó osztálytársaiknak.

A vacsoránál a tanár úr az osztály előtt előadta, hogy miféle szabályszegést követtek el, mire Konrád felállt és közölte, hogy ennek ellenére is ő marad a legmenőbb és legbátrabb az osztályban, mivel megpróbált már hegyet is mászni az apukájával.

A három barát csak összenézett, és magukban mosolyogtak, hogy igazából ez nem is a legveszélyesebb kaland, amit el tudnak képzelni.